

Løsningspakker

Løsningspakke 1: Helt nye penge til klimafonden, og de rige EU-lande betaler mest

EU-landene forpligter sig til at bidrage med såkaldte 'nye penge' til en klimafond. Det vil sige, at de ikke blot sætter et nyt 'klimamærkat' på EU's allerede aftalte udviklingsbistand, men faktisk forpligter sig til at finde supplerende midler til klimafonden. EU-landene kan for eksempel blive enige om et bestemt beløb, man vil bidrage med til klimafonden og herefter definere en fordelingsnøgle medlemslandene imellem baseret på CO₂-udledninger og BNP. Herved vil der fremkomme et beløb, som hvert medlemsland vil være ansvarlig for at fremskaffe. Det kan være en fordel for fattigere EU-lande, der ikke har udledt så meget eller som har et lavt BNP, fordi det så vil være de rige EU-lande, der skal betale mest.

Løsningspakke 2: Pengene til klimafonden findes i EU-budgettet

EU-landene beslutter at afsætte en større procentdel af det allerede aftalte EU-budget til udviklingsbistand i fattige og sårbare lande udenfor EU. Samtidig skal en procentdel af udviklingsbistanden bruges specifikt på bidrag til den nye klimafond, der skal yde økonomisk støtte til udviklingslande, der er hårdt ramt af klimarelaterede tab og skader. Det vil betyde, at der vil være færre midler til intern fordeling i EU, hvilket kan gå ud over f.eks. EU's landbrugsstøtte, som nogle medlemslande drager stor fordel af. Denne model kan være en fordel for de rigere EU-lande, fordi de så ikke forpligter sig til at bidrage med flere penge, end de i forvejen gør, mens fattigere EU-lande risikerer at modtage færre penge i EU-støtte, fordi pengene i stedet bliver sendt ud af EU til andre lande.